Den skjulte historie bag vers fyrre - Nummer treogtredive

Ezekiel nummer fjorten

Jeff Pippenger
2026-10-27

I Første Mosebog kapitel fire og fem sættes Kains slægtstavle i kontrast til Sets slægtstavle.

Den gode Lemek og den onde Lemek

De to slægtslinjer repræsenterer modsætningen mellem de fortabte og de frelste, og nogle af efterkommerne i de to slægtslinjer repræsenterer parallelle »efterkommersymboler« for de modstillede slægtslinjer. Kain repræsenterer en klasse mennesker, som ikke angrer synden, og som kun sørger over deres egen tilstand.

> Og han sagde: Hvad har du gjort? Din broders blods røst råber til mig fra jorden. Og nu skal du være bandlyst fra den jord, som har åbnet sin mund for at modtage din broders blod fra din hånd; når du dyrker jorden, skal den ikke længere give dig sin kraft; flygtning og omstrejfer skal du være på jorden. Og Kain sagde til Herren: Min straf er større, end jeg kan bære. Se, i dag har du drevet mig bort fra jordens overflade; og for dit ansigt skal jeg være skjult; og jeg skal være flygtning og omstrejfer på jorden; og det skal ske, at enhver, som finder mig, vil slå mig ihjel. Og Herren sagde til ham: Derfor skal der tages syvfoldig hævn over enhver, som slår Kain ihjel. Og Herren satte et mærke på Kain, for at ingen, som fandt ham, skulle dræbe ham. Og Kain gik bort fra Herrens ansigt og bosatte sig i landet Nod, øst for Eden. 1. Mosebog 4:10–16.

Kain repræsenterer en gruppe ubodfærdige, der kun fokuserer på deres egen sørgelige tilstand, som de selv har bragt sig i ved at nægte at bestræbe sig på at gøre det gode.

> Men til Kain og hans offer så han ikke i nåde. Og Kain blev meget vred, og hans ansigt formørkedes. Og Herren sagde til Kain: Hvorfor er du vred? Og hvorfor er dit ansigt formørket? Hvis du handler ret, skal du da ikke blive godtaget? Og hvis du ikke handler ret, ligger synden ved døren. Og dens attrå skal stå til dig, og du skal herske over den. 1. Mosebog 4:5–7.

Seks dødsfald—tre alfaer og tre omegaer

I de seneste artikler har vi identificeret Enok som et symbol på den første engel, Lemek som et symbol på den anden engel, Metusalem som midnatsråbet og Noa som den tredje engel. Lemek af Sets slægt døde, da han var syv hundrede og syvoghalvfjerds år gammel, fem år før syndfloden, hvor Metusalem døde. Lemeks død blev fem år senere efterfulgt af Metusalems død, og deres dødsfald er derfor forbilleder på Ezekiels hustrus død, som halvandet år senere (1,5) blev efterfulgt af Jerusalems død, Lammets hustrus død.

> Og jeg, Johannes, så den hellige by, det nye Jerusalem, komme ned fra himlen fra Gud, beredt som en brud, der er smykket for sin mand. Åbenbaringen 21:2.

Ezekiels hustrus og Lemeks alfadødsfald, der er knyttet til Jerusalems og Metusalems omegadødsfald, var forbilleder på Johannes Palaiologos' død, som fem år senere blev fulgt af Konstantin den Ellevtes død på Konstantinopels mure. Lemeks linje angiver fem år med en syv dage lang periode med dyrevandring til sidst. Østroms linje repræsenterer fem år og tillige en fireårig periode inden for den samlede femårsperiode. Ezekiels linje repræsenterer både to år og et komma fem år (1,5). Ezekiels linje for Babylons ødelæggelse af Jerusalem svarer til den anden ødelæggelse af Jerusalem, som blev udført af Rom fra år 66 til 70. Den romerske linje for Jerusalems ødelæggelse frembringer både en fireårig periode og en periode på tre og et halvt år. Hver af disse fire symbolske linjer frembragte ikke én, men to symbolske perioder i sit profetiske vidnesbyrd.

Lemek, Johannes Palaiologos og Ezekiels hustru repræsenterer alfa-mærkepælen i en tidsperiode, der ender med et omega-dødsfald. To af de tre linjer repræsenterer en belejring, der ender med deres respektive modstykkers død. Den tredje ender med, at dyrene går om bord i arken. Omega-modstykket sidestiller Noas syndflod med Jerusalems ødelæggelse og ødelæggelsen af Konstantinopels mure. Alle tre omega-symboler repræsenterer nådetidens afslutning ved den nært forestående søndagslov.

Der var naturligvis ingen belejring i vidnesbyrdet om Noas ark, men der må have været en rampe, som gav adgang til arken. Hvis lasterampen betragtes som et typologisk billede på en belejringsrampe, peger alle tre vidnesbyrd om døden på en belejring. På den romerske tidslinje for Jerusalems ødelæggelse fra år 66 til 70 var der en belejring under Cestius i år 66 og en anden belejring under Titus i år 70.

Fire år

De fire år, der slutter med belejringen af Konstantinopel i 1453, repræsenterer den anden fireårsperiode i den islamiske profeti om »fem måneder« i Johannes' Åbenbarings niende kapitel. Den første fireårsperiode i profetien om »fem måneder« strakte sig fra 1333 til 1337 under belejringen af Nikomedia. Denne belejring repræsenterede også afslutningen på otteogtredive år regnet fra den 27. juli 1299. To ødelæggelser af Jerusalem, én ødelæggelse af Konstantinopel, syndfloden og belejringen af Nikomedia er fem vidner om felttoget ved Panium fra 200 f.Kr. til 198 f.Kr., som ville være et sjette vidne, og der er adskillige andre.

De to ødelæggelser af Jerusalem kan let sammenstilles, »linje på linje«. Syndfloden og Østroms linje sammenstilles ud fra de fælles alfa- og omega-dødsfald. Felttoget ved Panium sammenstilles specifikt med Ezekiels linje fra 587 f.Kr., for begge belejringsperioder repræsenterer to år. Panium er repræsenteret i vers femten i Daniels Bog, kapitel elleve, som går forud for vers seksten, der repræsenterer den snart kommende søndagslov, ligesom ødelæggelserne af Jerusalem i 586 f.Kr. og 70 e.Kr. gjorde. Den toårige periode med slaget ved Panium og belejringen af Sidon fører hver af disse linjer ind i den skjulte historie i Daniels Bog, kapitel elleve, vers fyrre.

Et tegn

Det første profetiske vejmærke under belejringerne ved Jerusalems to ødelæggelser repræsenterer et tegn; Cestius i år 66 og Ezekiels hustrus død var begge alfategn. Lemek er ligeledes det første vejmærke, og på to vidners udsagn er Lemek derfor også et tegn. Hans alder på 777 år repræsenterer tegnet på den sejrende kirke, som består af tre elementer: en profet, en præst og en konge.

> Desuden gav jeg dem også mine sabbatter som et tegn mellem mig og dem, for at de skulle vide, at jeg er Herren, som helliger dem. Ezekiel 20:12.

300 år

Enok, der var den syvende fra Adam i Sets slægtslinje, vandrede med Gud i 300 år og blev taget op til himlen. '300' er et symbol på de tre hundrede pionerplancher fra 1843, de tilsvarende tre hundrede milleritiske prædikanter og ligeledes Gideons hær på tre hundrede mand. Enok, de milleritiske prædikanter og Gideons tre hundrede repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind. Samson tog 300 ræve og bandt dem sammen parvis og identificerede derved 150 og et symbol, der er bundet sammen og i alt udgør tre hundrede.

> Og Samson gik ud og fangede tre hundrede ræve, tog fakler, vendte rævene hale mod hale og satte en fakkel midt imellem hvert par haler. Og da han havde sat ild til faklerne, lod han rævene løbe ind i filistrenes stående korn og brændte både negtravene og det stående korn samt vingårdene og oliventræerne. Dommerbogen 15:4, 5.

De to femmånedersprofetier om islam i Åbenbaringens niende kapitel angiver »ild« og »haler« som kendetegn ved islam.

> Og således så jeg hestene i synet og dem, der sad på dem: De havde ildrøde, hyacintblå og svovlgule brynjer; og hestenes hoveder var som løvehoveder, og af deres gab udgik ild og røg og svovl. Ved disse tre blev en tredjedel af menneskene dræbt, ved ilden og ved røgen og ved svovlet, som udgik af deres gab. For deres magt er i deres gab og i deres haler; for deres haler lignede slanger og havde hoveder, og med dem gør de skade. Johannes' Åbenbaring 9:17–19.

Islams magt ligger både i deres munde og i deres haler.

> Og de havde haler som skorpioners, og der var brodde i deres haler; og de havde magt til at skade menneskene i fem måneder. Og de havde en konge over sig, afgrundens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på græsk hedder han Apollyon. Johannes' Åbenbaring 9:10, 11.

Islams magt til at pine og dræbe ligger både i deres munde og i deres haler, som udgår fra deres munde og haler.

> Derfor vil Herren på én dag afhugge Israels hoved og hale, gren og siv. Den gamle og højt ansete er hovedet; og profeten, der lærer løgn, er halen. For dette folks ledere fører det vild; og de, der ledes af dem, går til grunde. Esajas 9:14–16.

Islam og Israel er profetisk forbundet, da begge er Abrahams børn, og i hver af linjerne er »hovedet« »den ældste og højt ansete«, og »halen« er »profeten, der lærer løgn«. For islams vedkommende er den gamle profet, der lærte løgn, Muhammed. Koranen repræsenterer de løgne, som motiverer islams græshopper, og den ældste og højt ansete er deres politiske ledelse. Islam styres af en statsledelse (mund), som motiveres af Koranens løgne (hale). Samsons tre hundrede ræve blev opdelt i to grupper på hver fem måneder, som skal pine og dræbe ved hjælp af ilden, røgen og svovlet.

Ild, røg og svovl

Ild, røg og svovl bærer de tre engles profetiske kendetegn. Det første og det sidste er former for ild. Ordroden i »svovl« repræsenterer et guddommeligt lysglimt. Ild er et symbol på et budskab; røgen er budskabets virkning, og svovlet kendetegner et religiøst budskab. Alle tre er forfalskninger af det sande budskab fra de tre engle i Johannes' Åbenbaring, kapitel fjorten. Brystskjoldet af jern fremstilles som ild, hyacint og svovl. Det er en forfalskning af ypperstepræstens brystskjold. Ypperstepræstens brystskjold repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind som tolv menneskelige ædelsten, der er forenet med Guddommen, som er repræsenteret ved Urim og Tummim. Oldtidens hyacint havde en mørk blåsort farve eller en dunkel purpurfarve. Hyacinten i islams brystskjold svarer til den røg, der udgår fra islams munde (stat) og haler (kirke).

At Enok blev taget op til himlen efter 300 års vandring med Gud, knytter tallet 300 til den første engels budskab, der kom i 1798. Dette budskab fra den første engel fik kraft den 11. august 1840 ved opfyldelsen af profetien om fem måneder i Johannes' Åbenbaring kapitel ni. De to perioder på fem måneder i kapitlet knyttes sammen linje på linje. Det blev først for nylig erkendt, at de fem måneder i vers fem og vers ti er to særskilte perioder på hundrede og halvtreds år. Da denne sandhed blev erkendt, bandt Samson rævene sammen i hundrede og halvtreds par ræve.

I Samsons profetiske historie (navnet betyder »solen«) indhyllede den »røg«, der steg op af afgrunden, da nøglen blev repræsenteret ved slaget ved Nineve, solen i mørke. Milleritterne tolkede med rette solens formørkelse ved røgen fra den islamiske afgrund som tilsløringen af Kristi evangelium, der er symboliseret ved solen (Samson). Der er flere andre forbindelser mellem Samsons vidnesbyrd og islam i Åbenbaringens kapitel ni til elleve.

Tallet tre optræder i beretningen om Samson i form af de tre dage, bryllupsgæsterne havde til at løse gåden. Samson har forbindelse med tre kvinder: sin hustru fra Timna, den prostituerede og Dalila. Herrens ånd kommer over Samson tre gange: ved mødet med løven, i Ashkalon og i Lehi. Samson giver Dalila tre usande svar, før han fortæller sandheden. Tallet tre repræsenterer guddommen såvel som den falske guddom bestående af dragen, dyret og den falske profet samt den sejrende kirkes tredelte sammensætning.

Tredive er en præsts tal, og der var tredive ledsagere, som blev bragt til Samsons bryllupsfest. Derpå satte Samson tredive linnedklæder og tredive klædninger på højkant, hvis gæsterne kunne løse gåden. Da løsningen på hans gåde blev røbet ved forræderi, dræbte Samson tredive mænd fra Ashkelon for at indfri væddemålet. Tallet tredive er en profetisk tiende af 300, og i samklang med Enoks vandring med Gud i tre hundrede år står de tre hundrede ræve, som Samson fangede og

bandt sammen i et hundrede og halvtreds par, i forbindelse med de to profetier om fem måneder i Åbenbaringens niende kapitel, der er knyttet sammen ved hjælp af metoden linje på linje. Tre hundrede er en profetisk tiende af tre tusinde, og tre tusinde repræsenterer en rest, hvad enten det er en retfærdig rest, repræsenteret ved dem, der blev omvendt på pinsedagen, eller en uretfærdig rest, repræsenteret ved dem, der blev dræbt af levitterne under oprøret ved guldkalven.

Oprøret ved guldkalven og de omvendte på pinsedagen har begge deres profetiske parallel ved den snart forestående søndagslov. En rest repræsenterer en rest af Guds pagtsfolk og en rest af dem, der står uden for Guds pagtsfolks fold. Den første omtale af tre tusind i Samsons vidnesbyrd gælder de jøder, der tog Samson til fange for at formilde filistrene, og den anden gælder filistrene. Dommen begynder med Guds hus og derefter med den ellevte times arbejdere, som stadig befinder sig i Babylon. Samsons vidnesbyrd bekræfter både de tre tusind som symbol på en rest, og det bekræfter også rækkefølgen i domsprocessen. Enok vandrede med Gud i tre hundrede år og repræsenterer dermed den rest af Guds pagtsfolk, som ikke smager døden. Denne rest er de hundrede og fireogfyrre tusind, som i kapitel syv i Johannes' Åbenbaring stilles i kontrast til den store skare.

Tienden af 300 er 30, som er symbolet på en præst, og endvidere repræsenterer tallet tre, som tienden af tredive, Guddommen såvel som den falske guddom bestående af dragen, dyret og den falske profet. Tallet tre repræsenterer også tredelingen af den sejrende menighed, som repræsenteres af kong David, der begyndte at regere, da han var tredive år gammel, præsten Josef, der begyndte sin tjeneste, da han var tredive år gammel, og profeten og præsten Ezekiel, der begyndte sin toogtyveårige tjeneste i det tredivte år af den syttende jubelårscyklus. Som præst ville han være tredive år gammel.

Hver af de tre symbolske enheder, der fremstilles som henholdsvis profet, præst og konge, modtager Guds segl i form af den syvende dags sabbat ved det vejmærke, der indleder belejringen. To vidnesbyrd om død udgør sammen med det sekundære vidnesbyrd om Jerusalems ødelæggelse i år 66 tre vidnesbyrd om, at belejringens vejmærke er et 'tegn'.

Overgangens vejmærke

Når belejringen begynder, besegles Guds trefoldige sejrende menighed, som er repræsenteret ved Lemek. Ezekiels hustrus død viser, at det tidligere pagtsfolk ved netop den samme milepæl bliver fuldstændigt forbigået. Milepælen markerer overgangen fra Laodikea til Filadelfia, hvilket også fremstilles som den stridende menigheds overgang til den sejrende menighed, hvorved den bliver den ottende menighed, som er af de syv. Denne milepæl i den tredje engels milleritiske historie, som strakte sig fra den 22. oktober 1844 til oprøret i 1863, repræsenterede perioden i 1856, da både James og Ellen White begyndte at betegne bevægelsen som laodikeisk. I 1856 overgik den filadelfiske milleritiske bevægelse til at være den laodikeiske milleritiske bevægelse. Syv år senere ophørte den laodikeiske milleritiske bevægelse, idet bevægelsen blev til den laodikeiske Syvende Dags Adventistkirke.

Dette vejmærke har også et typologisk forbillede i år 313, da menigheden i Smyrna ophørte, og menigheden i Pergamon begyndte. Samlet set svarer overgangen i 1856 fra det retfærdige Filadelfia til det uretfærdige Laodikea til overgangen fra det retfærdige Smyrna til det uretfærdige

Pergamon i 313, og overgangstidspunktet identificerer også vejmærket som et tegn. Belejringen begynder med et tegn, hvilket bekræftes af flere vidner. Når den tredje engels bevægelse, som består af de hundrede og fireogfyrre tusind, besegles ved Lemeks død, er de beseglede og fuldkomment forenede, idet de løftes op som et banner, for det første vejmærke i belejringens profetiske struktur er et tegn.

Johannes Palaiologos' død markerer vejmærket for islam, hvor Østrom tvinges til at underkaste sig islam. Belejringen og ødelæggelsen af Jerusalem udgør to vidner om Babylon og Rom. Ezekiels periode på halvandet år repræsenterer laodikenserne, som nægtede at se og høre advarselsbudskabet om, at de ville blive ført i fangenskab af Nordens konge. Cestius' tegn repræsenterer filadelfierne, som undslipper Nordens konge. Disse to tegn vedrører det interne profetiske budskab, ligesom Lemeks 777 gør. Linje på linje føres den ene klasse i fangenskab under belejringen, mens den anden klasse undslipper Nordens konges hånd.

John Palaiologos' død repræsenterer det ydre profetiske budskab ved at identificere islams rolle ved det vejmærke, hvor de, der repræsenteres af Lamech, bliver beseglet. De, der undslipper, og de, der bliver taget til fange under Jerusalems belejring og ødelæggelse, understreger, at det er ved alfavejmærket i belejringens profetiske periode, at karakteren åbenbares. Disse to klasser repræsenteres af de to Lamech'er. Den ene klasse giver Nashville en advarsel, og den anden klasse nægter.

> Og Herren sagde til ham: Derfor skal enhver, der dræber Kain, rammes af syvfold hævn. Og Herren satte et mærke på Kain, for at ingen, der fandt ham, skulle slå ham ihjel. Første Mosebog 4:15.

Oprørets mærke

Kain modtog sit oprørsmærke. Hans oprørsmærke blev forstået som en advarsel til menneskene om, at hvis de dræbte Kain, ville de blive ramt af Guds syvfoldige dom. I én forstand kan mærket forstås som en beskyttelse, Gud gav Kain, men profetisk svarer det til det advarende oprørsmærke i Bibelens sidste bog. Dyrets mærke i omegabogen Johannes' Åbenbaring havde sit forbillede i Kains oprørsmærke i alfabogen Første Mosebog. Den advarsel, der ligger i Kains mærke, er, at alle, der udviser samme karakter som Kain, også vil blive forkastet og dømt af Gud. Mærket på Kain svarer til dyrets mærke, og advarslen understreger befalingen om ikke at efterligne Kains oprør, der bestod i mordet på hans bror, og som i Johannes' Åbenbaring fremstilles som dyrets billede. At efterligne Kains handling er at danne et billede af Kain. Kain fik en syvfoldig eksekutiv dom, og i sjette slægtled regnet fra Kain konstaterede Lamek, at han havde gentaget sin fars synd, men at dommen over ham ville være syv gange halvfjerds.

> Og Lemek sagde til sine hustruer: Ada og Silla, hør min røst; I Lemeks hustruer, lyt til min tale: For jeg har dræbt en mand, fordi han sårede mig, og en ung mand, fordi han gjorde mig skade. Hvis Kain skal hævnes syv gange, skal Lemek sandelig hævnes syvoghalvfjerds gange. 1. Mosebog 4:23, 24.

Det foregående vers er det første af kun tre steder i Guds ord, hvor tal udtrykkes ved multiplikation. Det sidste er som det første.

> Da kom Peter hen til ham og sagde: Herre, hvor mange gange skal min broder synde imod mig, og jeg tilgive ham? Op til syv gange? Jesus sagde til ham: Jeg siger dig: Ikke op til syv gange, men op til halvfjerds gange syv. Matthæus 18:21, 22.

Halvfjerds gange syv er fire hundrede og halvfems, og der er tre perioder på fire hundrede og halvfems år i den hellige historie, som hver repræsenterer en prøvetid. Der er angivet fire hundrede og halvfems år for helligdommen, for kongerne og for hæren. Perioden for kongerne begyndte med Sauls salvelse i 1097 f.Kr. og fortsatte frem til Nebukadnesars første belejring, da Daniel blev ført i fangenskab i 607 f.Kr.

Den prøvetid på fire hundrede og halvfems år, der var tildelt helligdommen, begyndte med indvielsen af Salomos tempel i 1006 f.Kr. og varede indtil indvielsen af templet efter eksilet i 516 f.Kr. For hærens vedkommende strakte de fire hundrede og halvfems år sig fra 457 f.Kr. til 34 e.Kr.

Forløbet fra Kains syvfoldige advarende domsbudskab og mærke til Lemeks halvfjerds gange syv repræsenterer en symbolsk prøvetid på fire hundrede og halvfems år. Det oprør, som Kains mærke repræsenterer, fremstilles som gradvist tiltagende, i overensstemmelse med Guds bevæggrund for at sende syndfloden.

> Og Gud så, at menneskets ondskab var stor på jorden, og at alle dets hjertes tanker og påfund bestandig kun var onde. Og Herren angrede, at han havde skabt mennesket på jorden, og det smertede ham i hjertet. Og Herren sagde: Jeg vil udslette mennesket, som jeg har skabt, fra jordens overflade; både mennesket og dyrene og krybet og himlens fugle; for jeg angrer, at jeg har skabt dem. Første Mosebog 6:5–7.

Lamek i Kains sjette generation fremstilles som en mærket klasse af oprørere i modsætning til Lamek i Sets slægtslinje. De to Lamekers vidnesbyrd angiver en afslutning på nådetiden: det ene gennem angivelsen af tallet 490 og det andet gennem hans død. Begge indeholder talsymbolik, som er direkte forbundet med den sejrende menigheds tredelte sammensætning. Kains Lamek svarer til de tre 490-årsperioder for kongerne, helligdommen og hæren, og Sets Lamek rummer syvtallets segl for profeten, præsten og kongen. Sets Lamek er den anden af de tre engle i Åbenbaringens fjortende kapitel, og Kains Lamek er den tredje engel, som fremfører advarslen om dyret, dets billede, mærket og dets navns tal. Åbenbaringens fjortende kapitel, vers 9/11, udpeger dem, der rammes af Kains forbandelse.

> Og den tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, skal også han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ufortyndet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl i de hellige engles nærvær og i Lammets nærvær. Og røgen fra deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, der modtager dets navns mærke. Johannes' Åbenbaring 14:9–11.

Åbenbaringen 15:2 identificerer dem, som Sets Lemek repræsenterer:

> Og jeg så noget som et glashav blandet med ild, og dem, der havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over dets navns tal, stå på glashavet med Guds harper. Åbenbaringen 15:2.

Sets Lemek markerer den lukkede dør ved sin død. Kains Lemek markerer den lukkede dør efter fire hundrede og halvfems års nådetid. Kains mærke skulle ses som en advarsel mod en karakter, der udviste tre primære profetiske egenskaber. Han nægtede at tilbede Gud på den måde, Gud havde foreskrevet; han rasede af misundelse og myrdede sin yngre bror, og for det tredje nægtede han at omvende sig.

Kain havde overtrådt de ti buds første tavle, som angiver menneskets forhold til Gud, og den anden tavle angiver menneskers indbyrdes forhold. Hans oprørs mærke kendetegnede ham som lovløs og uomvendt. Kain og Lemek markerer den tredje engels lukkede dør ved den snart forestående søndagslov. Enok, Metusalem, Lemek og Noa repræsenterer det historiske forløb, der begynder med den første engels ankomst, repræsenteret ved Enok, Lemeks ankomst som den anden engel, Metusalems ankomst som midnatsråbet, der giver kraft til Lemeks budskab som den anden engel, og derefter markerer Noa som den tredje engel den lukkede dør ved syndfloden.

Lamek døde fem år før syndfloden, og dette markerer tidspunktet fem symbolske år før døren lukkes ved den snart kommende søndagslov. Det er ved Lameks død i en alder af 777 år, at beseglingen af den sejrende menighed fuldendes. Syv dage før døren til arken blev lukket på overnaturlig vis, begyndte dyrene så at gå ind i arken.

Den dag, Metusalem døde, var den første af disse syv dage. Den sidste advarsel, før døren blev lukket, bestod i et todelt budskab: en synlig fremvisning af dyr ledsaget af opfyldelsen af en profeti, der var blevet forkyndt gennem hele levetiden for det ældste menneske, der nogensinde er død. Denne profeti var indeholdt i navnet Metusalem, som betyder 'når han dør, skal det komme'.

Det sidste advarselsbudskab til menneskeheden må af profetisk nødvendighed være et todelt budskab, sådan som det symboliseres ved de syv dages dyrevandring, der begyndte med Metusalems død som opfyldelse af Enoks profeti, der blev forkyndt gennem hans søns navn. De syv dages dyrevandring viser, at det todelte budskab om Metusalems død og de vandrende dyr er den tredje engels beseglingsbudskab. Jesus anskueliggør altid enden ved hjælp af begyndelsen, og i Åbenbaringen får den tredje engel i Åbenbaringen 18 følgeskab af den anden røst i vers 4, ligesom midnatsråbet sluttede sig til den anden engels budskab. Det sidste advarselsbudskab fremlægges altid som et internt og eksternt budskab, sådan som det symboliseres ved det profetiske forhold mellem menighederne og seglene i Johannes' Åbenbaring. Det sidste advarselsbudskab i Daniel 11 er budskabet fra nord og øst. Metusalem og de vandrende dyr udgjorde det todelte sidste advarselsbudskab på Noas tid.

Lemeks død med mærket 777 svarer til belejringens begyndelse, da Ezekiels hustru døde. Det er dér, at de trofaste, som repræsenteres af Sets slægtslinje, bliver beseglet, og det er også dér, at de, der repræsenteres af Kains slægtslinje, modtager mærket. Enok var den syvende fra Adam, og han

repræsenterer alfa-milepælen i en periode, der slutter med, at både den sidste og den første generation repræsenteres af tallet otte. Begge Lemek-skikkelser markerer nådetidens afslutning, og Lemeks død repræsenterer en lukket nådedør ved belejringens begyndelse.

Enok var den profetiske histories alfa, og han må af profetisk nødvendighed identificere et omega i den profetiske historie. Dette omega repræsenteres af de otte sjæle, der gik fra den gamle verden til den nye verden uden at smage døden. Enok og de otte sjæle så ikke døden, før de ankom til den nye jord. Den gamle verden gik til ende i løbet af de syv dage, hvor dyrene vandrede, og den nye verden begyndte med syv dage uden regn. Derefter, fra den 17. dag, var der i fem måneder ikke andet end regn, indtil Gud holdt regnen tilbage ved udgangen af de fem måneder på den syttende dag.

Fem måneder

Der er to vidner om fem måneder i Åbenbaringens Bog, kapitel ni, og der er tre særskilte tidsprofetier i kapitlet. Den første periode på fem måneder angives i vers fem; den anden periode på fem måneder findes i vers ti, og de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage findes i vers femten. Vers 5, 10 og 15 identificerer tidsprofetien om islam med to vidner om fem måneder ved begyndelsen af den profetiske periode. Vers 5 og 10 angiver begge en periode på fem måneder, så linje på linje giver vers fem og vers ti tilsammen femten. Den første periode på fem måneder er altså 15, og de tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage angives i vers 15. Rækkefølgen og strukturen i vers 5, 10 og 15 identificerer to femtental, og i de to første vers, som tilsammen giver femten, findes der to tidsprofetier på hver hundrede og halvtreds år.

Vers femten angiver tidsprofetien om tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage. Kristus har vævet femten ind i tre vers, og ved at anvende den profetiske tid, der er angivet i netop disse samme vers, foretog Han en sondring med hensyn til tallet 15, som fremkommer ved at lægge vers fem og ti sammen, for at skabe en fordobling af femten, når det sammenstilles med vers femten. Derefter afsluttede Kristus alle tre indbyrdes forbundne profetier med femten dage.

Nøglen til kapitlet er slaget ved Nineve i 627, som fem år senere, i 632, efterfølges af Mohammeds død, der indleder den første femmånedersprofeti. Ti år efter Mohammeds død blev Persiens hære tilintetgjort i overensstemmelse med Mohammeds forudsigelse om, at de to magter Persien og Rom begge ville blive besejret. Åbenbaringens niende kapitel begynder derfor med en historisk udviklingslinje, der tager sin begyndelse ved slaget ved Nineve mellem Persien og Rom. Fem år senere dør Mohammed, og dermed begynder de hundrede og halvtreds år i vers fem. Ti år senere bliver Persien besejret i slaget ved Nahavand i 642. Islam kaldte slaget ved Nahavand for »sejrenes sejr«. De første femten år i Åbenbaringens niende kapitel repræsenterer en periode på fem år efterfulgt af ti år. Den sidste tidsprofeti udløb den 11. august 1840. Ti dage før begivenheden offentliggjorde Josiah Litch sin ajourførte forudsigelse om det osmanniske overherredømmes ophør. Islams sidste femten dage i Åbenbaringens niende kapitel bliver gennem Josiah Litchs arbejde opdelt i fem dage efterfulgt af ti dage, for Jesus illustrerer altid afslutningen med begyndelsen.

Vi vil fortsætte med dette i den næste artikel.